

ישנו בארץ יצור אומלל ועזוב, אשר עין הציבור לא ראתה אותו, אף על פי שהוא עולה לו 400 אלף לירות מדי שנה. ליצור הנעלם הזה קוראים "הסרט הקצר". הכסף ניתן לכל מיני צעירים העושים רושם של מוכשרים, והמנסים לעשות סרטים לפי מיטב יכולתם. צעירים, קרי, כל מי שלא הגיע לגיל גבורות, ממש כמו בכנסת. והנה החליטה, שאם נותנים כסף, צריך גם לתת את הדעת ולהביט, ולו פעם אחת, לפחות, בעיניו של היצור הזה. לשם כך התאספו ובאו במאים ומפיקים, מבקרים וסגני אגף הקולנוע, שהוזמנו עלידי פטרונייהם הרשמיים במדינה — המחלקה לעידוד הסרט הישראלי שבמשרד המיסחר והתעשייה. וכך נולד יום-העיון הארוך על הסרט ה"קצר".

ממה מתפרנס במאי? בשעת בוקר נאה, ובהרגשת חג וניטרול מן המשרדים והמערכת בתל-אביב, התקבצו משתתפי ה"סימפוזיון באולם קולנוע סטודיו בנתניה, כדי לראות חמישה סרטים קצרים, שצרכים, כנראה, להוות חתך של הסרט הישראלי ה"קצר המצוי: לארגו (ישראל אוריאל), מר קיקוס (יגאל בורשטיין), כמה זה נפלא (עמוס קינון), ראש פינה (יהודה עצבה) ולנשום עמוק (יורם פורת).

האווירה המתאימה נוצרה מן הרגע הראשון. מכונת ההקרנה במקום שייכת ל"אוחן עתיקות שרק מתוך שגגה לא הגיעו עדיין לגל הגרוטאות. לעומת התמונה ה"חשוכה היה הקול מתריד, ומהערות היושבים באולם הסתבר, עד מהרה, כי תרגום בנוף הסרט, מעברית לעברית, היה עוזר להבין את המתרחש מאחורי העדשה ה"אפלה של מכונת ההקרנה. אין אמצעי טוב מזה ליצירת מצברוחו של הישראלי העצבני המצוי, ואם זאת היתה כוונת המאריגנים, היא הצליחה בהחלט.

בתום ההקרנה עברו המשתתפים לאולם, מצויד במיקרופונים הפועלים רק לעיתים

עיןבר ב'פרחים' תרגום מעברית לעברית

רחוקות, וכאן החל הסימפוזיון עצמו. ה"במאים חשפו עצמם לשאלות ה"מבינים ב"דבר", ואלה היקשו קושיות מיקצועיות ל"הפליא: שאלו את יהודה עצבה ממה הוא מתפרנס, חקרו את אוריאל למשמעות ה"סרט שלו, בעיקר על מייבנה התקציב (הוא הציג להביא קבלות ליושבים באולם), מי יגאל בורשטיין רצו לדעת אם היה עושה היום אותו סוג של סרט (לא, הוא רוצה לעשות רק סרטים בעלי הכרה סוציאלית), ומיורם פורת דרשו שסיכוי מדוע שקע בתוכו, אפשר היה, אולי, גם לברר מה הן אבני-הנגף העומדות בדרכו של צעיר המנסה לעשות סרט, אבל בזאת לא הת"עניין איש.

את הניתוחים המעמיקים הנ"ל סיכם עמוס קינון בתיאור הרגשת התיסכול ה"אופיינית לכל מי שעושה סרטים קצרים בארץ: "עם ישראל משלם כסף כדי שיגאל בורשטיין יראה את הסרט שלי, ואני אראה את הסרט שלו. וזהו. בעלי בתי-הקולנוע

אנאטומיה של עתונאית

אהבה
מצויין 1 טוב 2 ככה 3 חלש 4 רע 5
דלפין (מקסים, תל-אביב, צרפת): לא תאמינו, אבל ישנו עיתונאיות גם בפריס. הרעיון להוריד מעליהן את הפיאה הנוכרית הצבורה, ולהביט בנבכי נשמתן הגלמודה, בשעות שלאחר מסיבות-הקוקטייל, אינו מקורי, אבל כשר בהחלט.

אלא שהבמאי, אריך לה יונג, סובל בדיוק מאותם חוליים שבהם הוא מאשים את הגיבורה שלו: הוא נפוח, יומרני ומוזויף. העולם שהוא בונה לעיתונאית שלו, דלפין (דני קראל) אינו אמיתי, אינו מציאותי, וכל כוונתו — לעשות רושם.

דלפין מולכת במערכת-עיתון, דמויות חללית מודרנית. הכתבניות שלה הן תריסר שפחות יפהפיות, במיטב בגדי-האופנה, שכל אחת מהן יכולה להיות שער של "פלייבווי". המיסכנה עובדת בפרך בין דיסקוטק מסורף, שמשום-מה על רחבת הריקודים שלו נראות רק לסביות, ואילו ליד השולחנות יושבים שני המינים גם יחד, לבין מסיבת-קוקטייל אקסטר-אוונגטיב, בתחנת אוטובוסים ו"חשמליות שיצאו משימוש.

היא מראיית ציירים, דוגמנים ואדריכלים (זה המיקצוע באופנה) תחילה בטרקלין בעל מראה-שקוף ואחר-כך ב"אמבט בעל מראה-עירום. יש לה המוני יידיים, שהיא בוכה על צווארם, אבל, בעצם, אין לה אף חבר אחד. כשהיא מחפשת את מי שנראה לה כמאהב, היא מוצאת אותו, עוד באותו ערב, עם אחרת. והיחיד המבין לרוחה,

קראל: יש כאלה גם בפאריס

הוא אופנאי אבל הומו-סקסואלי. האמת הנוראה שהבמאי רצה לחשוף מתחת למעטה אסת-העולם הרחב, היא שדלפין בעצם, רוצה מה שכל אשה פרובינציאלית רוצה: אהבה נחמית, בית, ילדים. אבל לחכות שעתים רק בשביל לשמוע שלדלפין קוראים בסך הכל מארי, כמו להרבה בחורות אחרות, זה באמת יותר מדי. במיקרה זה — כדאי לברר מה יש הערב בטלוויזיה.

אגדות לילדים גדולים

מוסיק'י
מצויין 1 טוב 2 ככה 3 חלש 4 רע 5
סיפורי ביאטריקס פוטר (פריס, תל-אביב, אנגליה): סרט חביב וסימפטי, המהווה הישג יוצא מן הכלל לכוריאוגרף פרדריק אסטון, לתפאורת קריסטין אדוארד, לצירי-המסיכות רוטיסלב דובוז'ינסקי, ולצלם אוסטין דמפסטר.

כל אלה חברו יחד כדי להביא לבד את דמויות החיות המאכלסות את סיפורי ביאטריקס פוטר, האשה האנגליה הבודדה אשר נישאה רק בגיל חמישים, אחרי שכתבה סידרת אגדות, המוכרות היום לכל ילד באיים הבריטיים. הסרט כולו מציג את החיות הרבות בעולמה של ביאטריקס פוטר, כמעט בלי גרעין עלילתי, אבל בעזרת כוריאוגרפיה מלאת הומור ופיקחות, השומרת על האופי המיוחד של כל חיה וחיה, ויחד עם זאת מקנה לה חן ועדנה מיוחדת במינה.

באמצעות תפאורה בנויה בכשרון רב ומסיכות מושלמות, ועם צלם אשר ידע להתבונן ברוקדים בדיוק מן הזווית הנכונה, הצליח הבמאי ריגינלד מילס ליצור את האש-לייה של קנהי-המידה, ובמשך רוב הסרט נדמה לך כי אתה אומנם חוזה בחיות, בגודלן הטבעי, המחוללות לפניך, ולא ברקדנים מבוגרים ומנוסים המרכיבים את להקת המחול המלכותי המפורסמת בלונדון. בין אם המדובר ב'רמי פישר, הצפרדע היוצא לדייג, בג'וני עכברי-העיר, המחזר אחרי העלמה טיטלמאוז, או בפטי-ראביט הארנב המטיל חתיתו על עלי החסה בגינה,

הצפרדע: יש כאלה רק באנגליה

יש בכולם עליצות רבה, ואילו הנוף הסובב אותם הולם לתיאורים המוקסימים ביותר של הכפר האנגלי בימי הקיץ. אמנם, המוסיקה של ג'ון לאנצ'ברי נשמעת כסלט נושם-לם של כל מלחיני הבאלט במאה ה-19, מאולף אדם ועד צ'ייקובסקי, וייתכן שקצת יותר עלילה היתה עוזרת לאלה שאינם מכירים את סיפורי פוטר, אבל גם כך זוהי חוויה נעימה המומלצת לאוהבי חיות וכלל הילדים.

כל מה שהוצג באותו יום: פרחים של יגאל שילון ויוסף סוויה, על בחר המחפש את נערת חלומותיו (זהבה עינבר), בהתחשב בעובדה שמכונת-ההקרנה דאגה להעלים ל"גמרי את הפסיקול, החשוב במיוחד בסרט זה, הרי ההערכה שזכה לה חשובה כפליים. כאשר עלו המבקרים על הבימה והחלו להביע את דעתם בקול רם, הסתבר כי אלה אנשים בעלי אומץ-לב. הם העזו לומר בגלוי שהסרטים שראו משעממים ויומרניים, וזאת בפני היוצרים עצמם. וכאן באה התגובה האופיינית ליוצר ו"ישראלי — תגובה שאפשר להגדירה בערך כך: "כל המבקרים מטומטמים ואינם אוהי בים קולנוע. מאחר והם משמיצים את ה"סרטים שלנו, זאת הוכחה ניצחת לערכם ה"נדיר".

תדרין תל-אביב

*** ישנה נערה במרק שדי (אופיר, אנגליה) — מצחיקון על מבקר גסי טרונומי בשנות הארבעים לחייו, המתאהב בבת תשע-עשרה, עם כל מה שכרוך בקשר שבין איסטנים ל"היפית".
*** יומנו של שומר (אנבני, צר

פת) — סרט אלום ואכזרי על שוטר ה"נוקם את מות ידידו, בדרכים שאינן כתובות תמיד בחוק. מישחק משכנע של מישל בוקה. אמנם, המוסיקה של ג'ון לאנצ'ברי נשמעת כסלט נושם-לם של כל מלחיני הבאלט במאה ה-19, מאולף אדם ועד צ'ייקובסקי, וייתכן שקצת יותר עלילה היתה עוזרת לאלה שאינם מכירים את סיפורי פוטר, אבל גם כך זוהי חוויה נעימה המומלצת לאוהבי חיות וכלל הילדים.

ירושלים

*** ה"בוגר" (ירושלים, ארצות-הברית) — למי שהחמיץ בזמנו את התאור העיני של התבוננות צעיר אמריקאי בורגני, במימיו של מייק ניקולס ועם דאסטין הופמן, בתפקיד אשר הפך אותו לכוכב.

חיפה

*** שד מושחת (מאי, צרפת) — מותחן על חטיפה מחוכמת, זוכה לסיפול אופייני של קלוד ללוש, עם מישחקי מצ'למה, זוויות מוזרות ומישחקים בין עבר והווה, בעריכה. משעשע ומיקצועי.